

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 69/09-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka o sťažnosti RSDr. P. F., P., Česká republika, zastúpeného advokátkou JUDr. H. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 16/97 a Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo RSDr. P. F. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 16/97 a Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava V p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07 konal bez zbytočných prietáhov.

3. RSDr. P. F. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie spolu v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), z ktorej mu je Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť 4 000 € (slovom štyritisíc eur) a Okresný súd Bratislava V 1 000 € (slovom tisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava V je p o v i n n ý uhradiť RSDr. P. F. trovy právneho zastúpenia v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. H. H., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 69/09-14 z 10. marca 2009 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť RSDr. P. F. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 16/97 a Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07.

Okresný súd Bratislava II sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2029/2009 z 18. marca 2009 doručeným ústavnému súdu 30. marca 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

„Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti, ako aj preverení v evidenčných pomôckach tunajšieho súdu som zistila, že návrh bol podaný na tunajší súd 22. 04. 1997. Tunajší súd predložil spis dna 16. 11. 2006 na Krajský súd v Bratislave na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Z Krajského súdu v Bratislave bol spis vrátený 12. 12. 2006 a dňa

30. 01. 2007 bol odstúpený v zmysle rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave na Okresný súd Bratislava V na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu ku skutočnostiam uvádzaným v sťažnosti neviem zaujať stanovisko, ako aj k dôvodom prečo vec od jej nápadu do jej odstúpenia na Okresný súd Bratislava V nebola tunajším súdom rozhodnutá.

S poukazom na uvedené navrhujem Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby sťažnosť ako nedôvodnú zamietol a nepriznal sťažovateľovi ním žiadané finančné odškodnenie.“

Okresný súd Bratislava V sa vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 3103/2009 z 27. februára 2009 doručeným ústavnému súdu 4. marca 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

„Spis z Okresného súdu Bratislava II, kde sa viedol pod č. k. 8 C 16/1997, bol postúpený Okresnému súdu Bratislava V dňa 1. 2. 2007. Vec bola pridelená sudcovi JUDr. M. C., ktorý predložil spis predsedovi súdu z dôvodu § 15 O. s. p. a § 14 ods. 1 O. s. p. s tým, že vo veci sa cíti byť zaujatý, s čím predseda súdu súhlasil. Spis bol pridelený JUDr. L. C., ktorá vo veci určila termín pojednávania na deň 20. 2. 2008, tento termín bol zrušený z dôvodu odchodu tejto sudkyne z nášho súdu a vec bola pridelená JUDr. I. J., ktorá sa vrátila z materskej dovolenky. Úpravou sudkyne zo dňa 12. mája 2008 bol vo veci určený termín pojednávania na deň 24. 6. 2008. Právny zástupca odporkyne v 1. rade listom zo dňa 23. 6. 2008 navrhoval prerušiť konanie, odročiť pojednávanie z dôvodu, že jeho mandantka, t. j. odporkyňa v 1. rade zomrela. Navrhovateľ listom zo dňa 23. 6. 2008 upresnil okruh účastníkov konania, petit návrhu s tým, že žiadal, aby súd pripustil zmenu účastníkov na strane odporcu. Pojednávanie určené na deň 24. 6. 2008 bolo odročené na neurčito s tým, že súd sa oboznámi s dedičským konaním po odporkyňi v 1. rade a ustáli okruh účastníkov. Uzneseniami zo dňa 25. 6. 2008 boli vyzvaní odporcovia, aby sa vyjadrili k návrhu. Odporcovia sa k návrhu vyjadrili v mesiaci august 2008 a vo veci bol určený termín pojednávania na deň 25. 11. 2008. Pojednávanie určené na deň 25. 11. 2008 bolo odročené na deň 3. 2. 2009. Na tomto pojednávaní bolo zastavené konanie voči odporcovi v 1. rade. Pojednávanie, ktoré bolo určené na deň 3. 2. 2009 bolo odročené na deň 30. 3. 2009 za účelom výsluchu svedkov.

Z hľadiska vyššie uvedenej chronológie vyplýva, že k istým preťahom došlo v období od februára do decembra 2007, čo súviselo so zmenou sudcov v príslušnom oddelení, keď JUDr. C. nastúpila na náš súd 4. 9. 2007, skončila činnosť dňa 31. 12. 2007 a JUDr. J. nastúpila po materskej dovolenke 25. 3. 2008. V tom období nebolo obsadené oddelenie, a preto sa čakalo na nástup nového sudcu. Od mája 2008 vo veci bolo konané plynule.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa k stanoviskám všeobecných súdov vyjadrila podaním z 3. apríla 2009 doručeným ústavnému súdu. 15. apríla 2009, v ktorom uviedla, „že údaje uvedené v sťažnosti sú v súlade so skutkovým stavom, preto je len na úvahe ústavného súdu, ako rozhodne o návrhu sťažovateľa“.

Ústavný súd si zadovážil s vecou súvisiaci súdny spis, pričom zistil tento priebeh konania pred všeobecnými súdmi, ktoré vec prejednávali:

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 16/97

Sťažovateľ 22. apríla 1997 podal na tomto súde návrh na vydanie dedičstva po poručníkovi J. F. a 29. apríla 1997 ho súd vyzval, aby predložil listinný dôkaz o svojom štátnom občianstve (predložil ho 16. mája 1997 – občan Českej republiky).

Dňa 14. októbra 1997 súd vyzval odporkyňu, aby sa vyjadrila k návrhu a 27. novembra 1997 podala právna zástupkyňa sťažovateľa (JUDr. K. F.) návrh na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom rozhodol súd uznesením z 24. novembra 1997 tak, že mu vyhovel. Dňa 11. decembra 1997 podala odporkyňa (A. K., B., zastúpená advokátom Mgr. P. K., B.) odvolanie.

Dňa 17. decembra 1997 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý vec vrátil súdu bez rozhodnutia 29. apríla 1998, pretože súd nevykonal šetrenie v zmysle § 209 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a nezasadovúval k odvolaniu stanovisko sťažovateľa.

Podaním z 26. júla 1998 svoj návrh rozšíril o odporcu v II. rade a súčasne podal návrh na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom rozhodol 16. septembra 1998 tak, že zakázal odporcovi v II. rade nakladať s členskými právami a nájmom bytu až do právoplatného skončenia veci vedenej na súde pod sp. zn. 8 C 16/97. Dňa 7. decembra 1998 súd pripustil do konania na strane odporcu v II. rade (Mgr. K.), ktorý podal proti tomuto uzneseniu 4. februára 1999 odvolanie.

Vec bola predložená krajskému súdu 5. októbra 1999, ktorý 27. októbra 1999 rozhodol tak, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu z 24. novembra 1997 zmenil tak, že návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Napadnuté uznesenie súdu zo 16. septembra 1998 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci z krajského súdu v decembri 1999 a zrušení rozhodnutia bol prvostupňový súd nečinný viac ako 16 mesiacov, prvé relevantné pojednávanie sa konalo až 25. mája 2001 a ďalšie 29. júna 2001.

Dňa 27. septembra 2001 súd návrh na vydanie predbežného opatrenia z 29. júla 1998 zamietol. Proti jeho uzneseniu podal sťažovateľ 31. októbra 2001 odvolanie.

Dňa 12. januára 2004 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a žiadal o vyjadrenie k veci Stavebné bytové družstvo Bratislava II. Spis bol 20. januára 2004 doručený odvolaciemu súdu, ktorý uznesením z 31. marca 2004 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu a spis mu vrátil 21. júna 2004.

Dňa 16. októbra 2006 vzniesla zákonná sudkyňa námietku zaujatosti vzhľadom na pomer k zástupcovi sťažovateľa (zákonná sudkyňa) a po vyjadrení ostatných sudcov bol spis 10. novembra 2006 predložený krajskému súdu na rozhodnutie v zmysle § 12 OSP.

Krajský súd 28. novembra 2006 vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava II z pojednávania a rozhodovania veci a vec bola 31. januára 2007 prikázaná na Okresný súd Bratislava V, ktorému bol spis doručený 1. februára 2007.

2. Okresný súd Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07

Okresný súd urobil prvý úkon vo veci až 30. apríla 2008, keď určil termín pojednávania na 24. jún 2008. Toto pojednávanie bolo odročené pre neúčast' odporcu v II. rade a úmrtie odporkyne v I. rade. Dňa 23. júna 2008 s'ťažovateľ upresnil žalobu a navrhol, aby do konania vstúpil odporca v III. rade (syn odporkyne v I. rade). Dňa 25. júna 2008 vyzval okresný súd účastníkov na vyjadrenie k veci a zisťoval, či bolo začaté dedičské konanie po odporkyni v I. rade. Pojednávanie 25. novembra 2008 odročil okresný súd na 3. február 2009, na ktorom pripustil zmenu návrhu. Dňa 20. januára 2009 konanie proti odporkyni v I. rade zastavil. Pojednávanie 30. marca 2009 odročil okresný súd na 16. jún 2009.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

S'ťažovateľ sa s'ťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie

stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci (1), správanie účastníka (2) a postup súdu (3). Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 86/08). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že hoci predmetom konania je návrh na vydanie dedičstva oprávnenému dedičovi, ide o vec, ktorá patrí po skutkovej a právnej stránke do štandardnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva s rozsiahlou judikatúrou v tejto oblasti (obdobne napr. II. ÚS 11/04 a III. ÚS 92/04). Na vecnú ani právnu zložitosť, ktorá by mala vplyv na predĺženie napadnutého konania, nepoukázali ani predsedovia okresných súdov vo svojich vyjadreniach k sťažnosti. Na

základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajšia dĺžka konania, ako aj stav, v akom sa vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádza, nie sú zapríčinené právnou alebo faktickou zložitou veci, ale skutočnosťami, ktoré sa týkajú samotného postupu okresných súdov vo veci konajúcich.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred všeobecnými súdmi došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že správanie sťažovateľa bolo aktívne a súčinnosťné a zásadným spôsobom neprispelo k doterajšej dĺžke konania pred všeobecnými súdmi. Sťažovateľ v marci 2002 podal aj sťažnosť na priet'ahy v konaní.

3. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd skúmal, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup všeobecných súdov.

Z priebehu doterajšieho konania v právnej veci sťažovateľa vyplýva, že ju prerokovali dva všeobecné súdy, a to Okresný súd Bratislava II v období od podania jeho návrhu na vydanie dedičstva (22. apríl 1997) až do prikázania veci inému súdu (31. január 2007) a od 1. februára 2007 až dosiaľ to bol Okresný súd Bratislava V. Preto ústavný súd hodnotil napadnuté konanie ako celok.

V prvom prípade ústavný súd zistil úplnú nečinnosť Okresného súdu Bratislava II od decembra 1999 až do mája 2001 (nečinnosť viac ako 16 mesiacov), ale najmä od 27. septembra 2001, keď zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia, až do 12. januára 2004, keď vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie a žiadal o vyjadrenie k veci Stavebné bytové družstvo Bratislava II (nečinnosť viac ako 27 mesiacov), a tiež od vrátenia spisu (21. jún 2004) až do 16. októbra 2006, keď zákonná sudkyňa vzniesla námietku zaujatosti vzhľadom na pomer k zástupcovi sťažovateľa, v dôsledku čoho bol spis v novembri postúpený krajskému súdu (nečinnosť takmer 28 mesiacov).

V prípade hodnotenia postupu Okresného súdu Bratislava V je potrebné uviesť, že súd bol úplne nečinný od 1. februára 2007 až do 30. apríla 2008, keď určil termín pojednávania na 24. jún 2008 (nečinnosť viac ako 14 mesiacov). I keď v ďalšom období okresný súd už priebežne koná (nariadil až tri pojednávania), vo veci samej ešte nerozhodol.

Ústavný súd so zreteľom na všetky uvedené skutočnosti konštatoval, že občianske súdne konanie, ktoré bez meritórneho právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako je to v danej veci, možno už len na základe jeho posúdenia v celku považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy.

V tejto súvislosti ústavný súd už viackrát vo svojej predchádzajúcej judikatúre uviedol, že je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné, aby právna neistota v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí 12 rokov od jeho začatia (m. m. napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08, III. ÚS 152/08, IV. ÚS 251/08). Takáto zdĺhavosť konania totiž predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (mutatis mutandis I. ÚS 39/00, I. ÚS 66/03, III. ÚS 113/07).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 16/97 a Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 47/07 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy prikázal konajúcemu súdu (Okresnému súdu Bratislava V), aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 15 000 €. Poukázal najmä na to, že už 12 rokov sa nachádza v stave právnej neistoty, ktorá mu *„spôsobuje materiálnu ujmu v podobe výnosov nájmu z nehnuteľnosti, prípadne z jej predaja, ale aj nemateriálnu ujmu spočívajúcu v tom, že odporcovia, ktorí mi zámerne neoznámili skutočnosť o smrti môjho otca napriek tomu, že vedeli o mojom pobyte v zahraničí a udržiavali kontakty s mojou rodinou na Slovensku...“* a *„úmyselne neuviedli pravdivé údaje o mojom pobyte v dedičskom konaní, aby mohli neoprávnene získať predmet dedičstva...“*.

Cieľom finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade, prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia. Pri určení finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Pri rozhodovaní o výške finančného zadost'učinenia ústavný súd prihliadal aj na to, ako sa ten-ktorý súd podieľal na zbytočných priet'ahoch v konaní. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania a rozsah zbytočných priet'ahov v jej rámci, berúc do úvahy i to, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 5 000 € (z tejto sumy zaviazal k jeho zaplateniu Okresný súd Bratislava II 4 000 € a Okresný súd Bratislava V 1 000 €) za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou JUDr. H. H. S'ťažovateľ požadoval úhradu v celkovej sume 477,5 €, ktorú však bližšie nekonkretizoval.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2008, ktorá bola 20 950 Sk, t. j. 695,41 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 115,90 € (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 6,95 € Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd tak priznal úhradu trov konania v sume 245,70 €, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je Okresný súd Bratislava V povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2009